

Joh 16:12 – 15

Paljon enemmänkin minulla olisi teille puhuttavaa, mutta te ette vielä kykene ottamaan sitä vastaan. Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden. Hän ei näet puhu omissa nimissään, vaan puhuu sen, minkä kuulee, ja ilmoittaa teille, mitä on tuleva. Hän kirkastaa minut, sillä sen, minkä hän teille ilmoittaa, hän saa minulta. Kaikki, mikä on Isän, on myös minun. Siksi sanoin, että hän saa minulta sen, minkä hän teille ilmoittaa.

Hyvä kuulija

Kaikki, mikä on Isän, on myös minun.
Henki saa minulta sen, minkä hän teille ilmoittaa.

Jossain minulla täytyy olla valokuva koillisbrasilialaisesta Poço Boniton kappelista. Poço Bonito tarkoittaa ”Hyvä kaivo”, ”Ihana kaivo”, ”Kaunis kaivo”. Otan nyt vapauden siirtää kaunis kyläkaivo aukiolle kappelin eteen. Ja näen kuinka yksinkertainen, savinen julkisivu kuvastuu kaivossa. Julkisivussa on lyhyt lause. Ensimmäiset kirjaimet ovat isoja, sitten ne tulevat yhä pienemmiksi, kömpelösti kirjoitetuiksi. Lause kuuluu: ”Deus é comunidade” – Jumala on yhteisö.

Hyvä kuulija, eikö siinä olekin tämän sunnuntain sanoma? Me puhumme Pyhän Kolminaisuuden päivästä. Niin kuin juutalaisten ja muslimien jumala, on meidän kristittyjenkin jumala yksi ykseys, jonka rinnalla ei saa olla mitään toista. Ja kuitenkin on tällä jumalalla niin sanotusti kolme ”poimua”. Yksinkertainen, hyvin epätäydellinen, mutta – minun nähdäkseni – kuitenkin oikein kaunis kuva.

Jumala avaa ensimmäisen poimun ja me saamme kuulla taivaan ja maan luojasta, joka antaa kaikelle elämän hengen.

Jumala avaa toisen poimun ja näemme Jeesuksen, ihmisenä tähän maailmaan lähetetyn Jumalan Pojan. Tämä sanoo meille, että hänen taivaallinen Isänsä on myös meidän Isämme ja saamme myös puhutella häntä Isäksemme.

Jeesus lupaa omilleen rohkeuden hengen, toiminnan hengen, lohduttajan, puolustajan, joka vuodatetaan sydämiimme ja koko maailmaan. Samalla Jeesus niin sanoakseni avaa Jumalan kolmannen poimun ja nyt näemme kaikki kolme: Isän, Pojan ja Hengen (tai hepreaksi ”ruach”, henki, oikeastaan sana on feminiini: hengetär) ja puhumme siten kolmiyhteisestä Jumalasta. (Verratkaa esitystä kolminaisuudesta saarnassa ”Jumala on rakkauden yhteisö”.)

Pysähdyn tähän kuvaan ja toivon, hyvä kuulija, ettet pidä sanojani naurettavina tai tee niitä sellaisiksi: Kun me – kuvannollisesti – poimutamme Jumalan jälleen yhteen, on Hän taas ykseys. Koska emme ole unohtaneet, mitä kolmen ”poimun” avauksessa olemme saaneet nähdä, sanomme, että Jumala on kolmiyhteinen. Kolminaisuus, kolmiyhteys, sama Jumala nähtynä kahdelta eri taholta. Toivon, että tämä kuva huolimatta yksinkertaisuudestaan ja epätäydellisyydestään, auttaa aavistamaan jotakin, mitä emme täällä maanpäällä koskaan voi käsittää. Iloitsen joka tapauksessa, että Jumala on yhteisö, että Jumalassa itsessään on antamisen ja ottamisen, syvän, hellän rakkauden edestakainen virta. Myös Poço Boniton väki iloitsee siitä. Heille tuo uskontotuus oli niin tärkeä, että he halusivat tarjota sitä jokaiselle tietä pitkin ohi kulkevalle riipustamalla hyvin näkyvästi kappelinsa etuseinälle: Deus é comunidade - Jumala on yhteisö.

Poço Boniton asukkaat tiesivät vielä jotain muutakin. Ja sekin oli heille hyvin tärkeää:

Jumala ei ole *vain* yhteisö, Hän myös *luo* yhteisön, ja vielä kolmanneksi: Jumala *parantaa* sairaat ja turmeltuneet yhteisöt.

Poço Boniton perusyhteisön vetäjä, vanhahko afrikkalaista perua oleva mies tuli kerran luokseni ja sanoi: ”Kylässämme monet ovat keskenään niin riidoissa, etteivät enää tervehdi toisiaan. Näissä oloissa perusyhteisöllämme ei enää ole mieltä eikä myöskään ole mitään mieltä siinä, että joka sunnuntai vietämme sanajumalanpalvelusta ja luemme silloin Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.” Hän pyysi minua sopimaan ajan sovintojumalanpalvelukselle kappelissa. Suostuin. Niin kuin uskovia juuri olisi odotettavissa kappeliin sovittuna aikana. Kuitenkin lauloimme lauluja, luimme raamatuntekstejä ja rukoilimme yhdessä. Johannes, perusyhteisön vetäjä, oli lähettänyt oman väkensä kehottamaan riidoissa olevia lähtemään kappelille. He antoivat odottaa itseään kauan, mutta vähitellen he tulivat. Yllättäen juoksi yhtäkkiä kaksi nuorta tyttöä toistensa luo ja syleilivät toisiaan sydämellisesti. Ensimmäinen sovinto oli tapahtunut. Molempien riemu oli kuvaamaton. Vähän epäröityään päätyivät toisetkin – aina kaksi ja kaksi – sovinnon eleeseen alttarin luona seurakunnan edessä. Valitettavasti kaikki eivät tehneet sitä yhtä sydämellisesti kuin nuo kaksi tyttöä, mutta kaikki tekivät sen mihin sillä hetkellä pystyivät.

Tuona iltana olin ylen onnellinen minäkin, joka olin ollut epäilevä Tuomas enkä ollut uskonut sellaiseen julkiseen sovintoon. Suljin silmäni ja näin hengessäni vielä vain tämän Poço Boniton täysin konkreettisen kyläyhteisön. Vielä eilen hirveissä riidoissa. Tänään sopineet, ainakin sovinnon tiellä. Koko muu maailma monine perusyhteisöineen ei tuona hetkenä kiinnostanut minua enempää.

Toisin oli Johanneksen laita, josta tiesin, että hän oli suuri Pyhän Hengen ihailija. Hän laajensi tuonakin iltana kaikkien paikalla olleiden näköpiiriä ja pyysi Jumalalta, että Hän johtaisi kaikki maailmanlaajuisen kirkon miehet ja naiset yhdessä sovinnon ykseyteen.

Jumala on yhteisö.
Jumala luo yhteisön.
Ja Jumala parantaa yhteisön.

ORF 1 "Erfüllte Zeit", sunnuntaina 7.6.1998

Isä Theodor Rohner

Kielenkäännös: Heikki Pusa